

[Rager.]

enkelt Ting, og det er Professorudvalgets Udtalelse om Forslaget, at det er et sammenhængende Hele, hvis enkelte Dele understøtter hinanden; f. Eks. svarer den af Udvalget foreslaaede ekstraordinære Grundskyld af Landbrugsejendomme til Merindkomstbeskatningen, som rammer Byerhvervenes Merindtægter, men ikke det mellemstore Landbrugs. Nu beklager jeg i høj Grad, at denne ekstraordinære Grundskyld af Landbrugsejendomme er forsvundet i dette Lovforslag. Jeg ved ogsaa, at de Skatteforslag, som den højtærede Finansminister fremsætter, ikke er i Overensstemmelse med Professorudvalgets, men jeg finder, at den Ligevægt, som Udvalget her har tilstræbt, og som man udtrykkeligt har peget paa, den har man i Regeringens Forslag ikke forsøgt stadig at opretholde, og jeg kunde egentlig godt lide at faa en Motivering for, hvorfor man ikke har gjort det. Jeg er ganske klar over — det er i hvert Fald sagt mig —, at man under Forhandlingerne om denne Grundskyld har faaet den Udtalelse, at hvis nu f. Eks. Landbruget derved kom til at betale, skal vi sige 40 Mill. Kr.s Grundskyld, saa maatte der naturligvis foretages en saadan Forhøjelse af Priserne paa Levnedsmidler, at Landbruget blev holdt skadesløst, idet denne Grundskyld maatte gaa ind i Landbrugets almindelige Produktionsudgifter. Stillet over for denne Kendsgerning, og hvis man mente, at dette vilde være nødvendigt, glæder jeg mig over, at man gav Afkald paa Grundskylden, for kender jeg Forholdene ret, var de 40 Mill. Kr.s Grundskyld, saaledes som det plejer at gaa, kommet til at koste det øvrige Samfund ca. 60 Mill. Kr. Det er altsaa for saa vidt godt, at Grundskylden ikke kom med, men naar Forholdet dog er det, at der uvægerligt ligger ret store procentvise Konjunkturstigninger ude rundt omkring, saa skal man tage dem et andet Sted, hvor de ikke kan gaa ind i Produktionsomkostningerne, idet man tager dem af Erhvervets Nettoafkastning. Det havde været det rigtige, og det kan endnu blive det rigtige at lade Krigskonjunkturskatten blive netop saa omfattende, at den tager dette med. Jeg vil meget henstille til det Udvalg, der nu bliver nedsat, at det undersøger disse Forhold. Det er jo ikke Meningen, at Krigskonjunkturskatten alene skal være en Forhøjelse af Merindkomstkatten, men det er Meningen, at det skal være en Nydannelse.

Saa vil jeg gerne have Lov til at minde om, at dengang Landbrugskrisen brød ud og man var klar over, at det var nødvendigt

at komme Landbruget til Hjælp, blev der undertiden fra forskellige Sider fremsat Udtalelse om, at det var kedeligt, at Landbruget selv overhovedet ikke havde noget at falde tilbage paa, at Landbruget ikke selv havde en Krisehjælp. Vi kender Arbejdsløshedsforsikringen, vi kender megen anden Forsikring, og jeg tror, jeg kan sige, at de forskellige Byerhverv, belært af, hvad der skete efter sidste Krig, har formaaet nu at forstaa, at det gælder om at faa konsolideret sig til den Tid, der kommer. Men tør Landbruget sige i Øjeblikket, at det har gjort det samme? Det skal indrømmes, at Landbruget har haft store Huller at stoppe, sikkert ikke alene i Tænderne, som der var Tale om før, men mange andre Steder, og de burde ogsaa have haft Tid til det. Jeg mener heller ikke, at de Penge, som maaske kunde tages fra Landbruget gennem en Krigskonjunkturskat, skulde stilles hen til et senere Formaal paa anden Maade end som en Begyndelse til en Krisekasse for Landbruget. Vi kan jo nemlig være ganske sikre paa, at om nogle Aar, eller nogle Aar efter at Krigen er sluttet, staar Landbruget, hvis vi da overhovedet til den Tid endnu lever i et Samfund af nogenlunde samme Struktur som det, vi tidligere har levet i, igen i Forhold, der ikke vil være meget forskellige fra dem, det stod i i 1930—31. Dengang savnede man en Krisehjælp, bygget op af Landbrugets egne Midler. Man kunde ikke skaffe den dengang, for der var intet at skabe den af; men nu maa der være noget, og derfor tror jeg, det vil være i Landbrugets egen Interesse at gaa den Vej. Jeg mener, at man paa den Maade i noget højere Grad, end det lykkes ved Regeringens Forslag, kunde føre en virkelig konstruktiv Politik, kunde gøre andet end lige at søge at hjælpe over de Vanskeligheder, der er i Øjeblikket, idet man her, hvor Pengene er til Stede, hvor det er samfundsnyttigt at begrænse deres Frihed, burde søge at opsøge dem og have dem staaende til Hjælp netop der, hvor det har vist sig, at der kan blive Brug for Midler, naar Konjunkturerne svinger, og hvor man maa have Lov til at være betænkelig med Hensyn til, om de til sin Tid er til Stede og kan skaffes til Stede.

Til sidst vil jeg henstille meget til Udvalget at beskæftige sig med, hvorledes eventuelle Klager, der indgives med Hensyn til Ansættelser, afgøres. Det er sagt mig fra flere Sider, at man meget vel kan komme til at vente paa Svar fra Skattedepartementet i meget lang Tid. Naturligvis kan man ikke give opsættende Virkning — det er jeg